Ledo Mihkel, üks noor mees, karjus seest jo monnest aiast. Temma tundis, et süddame kohhas tedda kangeste kisti, ja sest olli temmal suur wallo, et wahhest ei öód egga påwa rahho saand. Temmal ollid solikad. Neist ei olle naljalt ükski ilma. Ühhel on neid ennam, teisel wåhhem. Isse-årraniste leitakse Tallo-rahwa seas paljo sedda wigga tundwad. Kui nemmad paljo kallo söwad, mis sandiste puhtaks tehtud on, siis neelwad nemmad mittokord mitto tuhhad ussi-poega ühtlase alla, mis wahhest silmal näggematta on, ja keñnest ni mitto innimesse sissekoñna sees, jåwad ellama. Sesamma hådda tulleb, kui nemmad wahhest pallawal aial metsas heina-tö jures janno pårrast soost ehk oiade seest, muddast wet jowad. Sega rüpawad nemmad mittokord pissokessed ussi- ja koñna-poiad ja keiksuggused pissokessed lomokessed ennese sisse, mis silm ei nå, ja mis läbbi siis mitmesuggused solikad ja wahhesigi sissalik-

kud

kud siggiwad ja kaswawad ja kibbeda wallo tewad. Sesamma luggu olli Mihkliga. Ka temma läks targa jure. Tark wangutas pead, ja et kül selgeste teädis, mis wigga Mihklil olli, siiski ütles, teistest sedda peäle pandud ollewad. Nüüd hakkas pommisema ja lobbisema, ja mund naero-töód teggema; wimaks andis temmale sutäie wina, ja wina sisse olli temma kange oksendamisse-rohto pañnud. Se olli nüüd wägga hea ja aitis Mihkli, sest ta hakkas hirmsaste oksendama, aias ennese seest ühhe sure ussi wälja, ja sai terweks. Agga sedda abbi olleks Mihkel ka Moisas sanud, kui ta señna olleks läinud, ja oksendamisse-rohto wötnud, ilma sedda tühja ja rummalat lobbisemist ja lausumist. Tark wöttis sure makso ja Mihkel mötles ommas rummalusses, et ta üna targa sanna läbbi sest wallust olli peästetud, mis ommeti aina walle olli!

Kargo-Tönnisel murti ühhel ösel aida uksed lahti ja naese kirstust warrastati üks nöör höbbe helmid, ja üks sölg ja monned kañnaga rublad årra. Seälsammas küllas ellas üks püsti warras, Koero Maddis, kes jo mitmele olli wargusse-kahjo teinud. Sed-

da

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1796, lk. 28